

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ב"ה

תיק 1135281/1

בבית הדין הרבני האזורי תל אביב יפו

לפני כבוד הדיינים:

הרב אחיעזר עמרני – אב"ד, הרב אפרים כהן, הרב יהודה יאיר בן מנחם

התובע: פלוני (ע"י ב"כ עו"ד שלום טובי)

נגד

הנתבעת: פלונית (ע"י ב"כ עו"ד משה יצחק הלוי)

הנדון: פסיקת מזונות אישה וילדים לפי כבודו של הבעל

החלטה – מזונות זמניים

הצדדים שלפנינו נישאו זה לזה כדת משה וישראל ביום א' באלול תשס"ח (1.9.2008). יש להם שלושה ילדים, כולם קטינים, האחת בת פחות מגיל שש, והשניים הנותרים מעל גיל שש.

ביום כ"ח באלול התשע"ז (19.9.2017) נתן בית הדין את החלטתו שלפיה:

א. הבעל מתחייב להעביר לאישה עד כ"ט באלול תשע"ז (20.9.2017) בשעה 12:00, מתוך רצון טוב ולאור החגים, סך של 13,500 ש"ח, והאישה תחתום לבעל על אישור קבלת הכסף. סך זה נקבע לפי המלצת בית הדין מבלי לקבוע שום עמדה בשלב הזה לגבי מזונות האישה והילדים הן כלפי מעלה והן כלפי מטה, ומבלי לפגוע בטענות מי מהצדדים. הבעל נותן את הסכמתו שמשרד הניהול א"ל נכסים יטפלו בהשכרת הדירה ברח' [...] בת ים וככל שתושכר הדירה ברח' [...] האישה תקבל את דמי שכירותה.

ב. ב"כ האישה יגיש לבית הדין ולב"כ הבעל פירוט להוצאות המזונות שאותם מבקש.

ג. ב"כ הבעל יגיב תוך שני ימים מעת קבלתו את הפירוט.

ד. בעניין ביטול עיכוב היציאה על הבעל להפקיד כתבו ותנו וכן עליו להמציא ערב להבטחת תשלומי המזונות שיחויב בהם.

ב"כ האישה יגיש לבית הדין את פירוט תביעתו למזונות, וב"כ הבעל יגיב לתביעתו.

ב"כ האישה יציג פירוט לתביעת המזונות, והוגשה תגובת ב"כ הבעל.

ב"כ האישה תובע הן מזונות אישה והן מזונות ילדים, לטענתו יש לחייב את הבעל בסך של 60,000 ש"ח על פי הפירוט הבא:

עוזרת או מטפלת – 5,000 ש"ח, כרטיס אשראי – 6,000 ש"ח, קניות במכולת – 5,000 ש"ח.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

אחזקת הבית: ארנונה, גז, מים, חשמל וועד בית – סך 2,060 ש"ח. כבלים, אינטרנט, נייחים, ניידים – סך של 600 ש"ח.

צורכי הבן ש': קלינאית תקשורת – 1000 ש"ח, מורה פרטית – 560 ש"ח, ספורט טיפולי – 400 ש"ח, צהרון – 750 ש"ח, רכיבה טיפולית – 1,600 ש"ח.

צורכי הבת ק': מעון – 2,600 ש"ח. צורכי הבת ש': מורה פרטית – 400 ש"ח, טניס – 275 ש"ח.

כמו כן, לטענתו ישנן הוצאות חינוך כלליות (ספרים, מחברות, תלבושת, מחשב) – 300 ש"ח, ביטוח רפואי – 370 ש"ח, הוצאות רכב: הוצאות דלק – 2,000 ש"ח, ביטוחים וטיפולים – 1000 ש"ח, החזר הלוואה לרכישת מכונית – 3,300 ש"ח, ביגוד והנעלה לאישה – 7000 ש"ח, טיפוח אישי – 1050 ש"ח, פסיכולוגית – 350 ש"ח, חדר כושר – 300 ש"ח. כך גם טוען ב"כ האישה להוצאות ביגוד והנעלה לילדים – 3,000 ש"ח, קייטנות – 300 ש"ח. בנוסף לכך תובע ב"כ האישה תשלום אף על נסיעות לחו"ל וחופשות בארץ.

ב"כ הבעל התנגד נחרצות לטענות ב"כ האישה, טוען שאין לחייב את הבעל במזונות אשתו, ושיש להעמיד את מזונות הילדים על סך 4,000 ש"ח בתוספת מחצית הוצאות רפואיות חריגות והוצאות חינוך חריגות. לטענתו האישה אינה זקוקה למטפלת, וראוי שבהוצאות החינוכיות והרפואיות של הילדים יישאו שני הצדדים בחלקים שווים. כך גם לטענתו עלות הרכיבה הטיפולית בניכוי השתתפות קופה"ח הינה 140 ש"ח (האב מוכן לשלם מחצית 70 ש"ח).

עוד טוען ב"כ הבעל כי הוצאות של 3,300 ש"ח לתשלום רכב, 2,000 ש"ח לדלק, 7,000 ש"ח לביגוד והנעלה של האישה, 3,000 ש"ח לביגוד והנעלה של הילדים ו-5,000 ש"ח לקניות מזרניות, כלשונו, הינן בגדר מותרות ואין להעמיסן על הבעל.

לטענתו הבן אינו מטופל אצל קלינאית תקשורת, ואף אם יטופל הרי שקופה"ח משלמת 75% והוא מוכן לשאת במחצית הנותרת, כמו כן, טוען הבעל כי הבן אינו נמצא בצהרון, וכי עלות השיעורים הפרטיים שלו הינה נמוכה מהנטען.

לטענתו לבת ש' אין מורה פרטית, והוא מוכן לשלם מחצית מעלות המעון של ק' לאחר שהאם תמצה את כל ההנחות המגיעות לה. כמו כן, לטענתו אין חוג טניס והוא מוכן לשלם מחצית מהביטוח של הילדים בקופה"ח. לטענתו, האישה אינה נעזרת בפסיכולוג, ותביעותיה של האישה בגין טיפוח אישי הינן מופרזות.

הבעל מסכים לשאת במחצית הקייטנות אם תהיינה כאלה, ומכחיש את האמור בנוגע לנסיעות לחו"ל ולחופשות בארץ.

ביום כ"ז בתשרי התשע"ח (17.10.17) הופיעו הצדדים בפנינו לדיון על השלשת כתבו ותנו והמצאת בטחונות לביטול עיכוב יציאת הבעל מהארץ, אולם הבעל לא המציא בטחונות להבטחת חיוביו כפי שהוחלט.

והנה, טרם נפסוק בתביעות שבפנינו ולאור הפערים הגדולים מאוד שבין תביעת האישה לטענות הבעל, מן הראוי שנקדים, בקצירת האומר, את המתווה ההלכתי שעל פיו יש ללכת בבואנו לדון ולהכריע בתביעות שכאלה.

א. עקרונות והקף חיוב האב במזונות ילדיו

בשו"ע (אבן העזר עא סעיף א) נפסק כי:

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

חייב אדם לזון בניו ובנותיו עד שיהיו בני שש וכו' ומשם ואילך זון כתקנת חכמים עד שיגדלו ואם לא רצה גוערין בו וכו' ואין כופין אותו לזון, בד"א בשאינו אמוד אבל אם היה אמוד שיש לו ממון הראוי ליתן צדקה המספקת להם מוציאין ממנו בעל כורחו משום צדקה וזנין אותם עד שיגדלו.

היקף החיוב בואר בשו"ע (אבן העזר עג סעיף ו):

בניו ובנותיו עד בני שש חייב ליתן להם כסות וכלי תשמיש ומדור ואינו נותן להם כפי עשרו אלא כפי צורכין בלבד.

ובח"מ (שם סק"ה) ביאר שגם לאחר גיל שש כסות ומזונות "דין אחד להם, דשניהם צרכי הגוף הם, וכן אם הוא אמוד כופין אותו על הכסות כמו שכופין על המזון". וכן כתב הב"ש (שם סק"ד), ועוד הבהיר הב"ש (סק"ה) שהחיוב הינו "כפי צרכין ולא לפי כבודו, כי דווקא לאשתו נותנים משום דדרשינן מקרא דעולה עמו וחיוב לכבדה אבל לבניו אינו צריך ליתן אלא כדי צורכין". ועיין בדברי הרב חינוא וחסדא (ח"ג דף מה סוף טור א וראש טור ב) שכתב ששיעור המזונות על פי דברי הח"מ והב"ש הינו אך "כדי שיעור ההכרחי להם שלא יצאו רעבים מסעודתם".

וכן התבארו הדברים בשו"ת הרשב"ש (סימן תקב), וזו לשונו:

ולעניין פסיקת מזונות הבת כפי מה שצריכה ולא כפי עושרו, יפה דנת, וכן כתב הרמב"ם ז"ל בפ"ג מהלכות אישות וכן היא בספר אבן העזר וכן הסכים הרב בעל מגיד משנה ז"ל דדוקא באשתו הוא דאמרינן עולה עמו ואינה יורדת.

אולם עיין גם בדברי מר"ן השו"ע (שם פב סעיף ז, וכן הוא ברמב"ם אישות פרק כא הלכה יח) שכאשר דן בחיוב האב במזונות ילדיו לאחר גיל שש, חיוב המיוסד על דיני הצדקה, שינה מלשונו המובאת לעיל, ולא כתב שחיובו כפי צורכין אלא שחיובו נקבע על פי "הראוי לה", כלשונו הזהב:

הבת אצל אמה לעולם, ואפילו לאחר ו'. כיצד, היה האב ראוי לצדקה, מוציאין ממנו הראוי לה בעל כרחו, וזנין אותה והיא אצל אמה.

וטעמו ונימוקו עמו, דכאשר אנו דנים מדיני צדקה הרי יש לדאוג לתת לבת את הראוי לה, ולא כפי המינימום ההכרחי אלא די מחסורו אשר יחסר לו, כפי שמצאנו בהלכות צדקה (שו"ע יו"ד סימן רן סעיף א):

כמה נותנים לעניים די מחסורו אשר יחסר לו [...] ואפילו אם היה דרכו לרכוב על סוס ועבד לרוץ לפניו, כשהיה עשיר והעני – קונה לו סוס ועבד וכו' ולכן צריך ליתן לכל אחד ואחד כפי מה שצריך וכו'.

נמצא שכאשר דנים אנו בחיובו של האב במזונות ילדיו עד גיל שש, חיוב שאינו מיוסד על דיני צדקה, אז החיוב מוגבל לצרכיו של הבן בלבד, אולם כאשר דנים אנו בחיוב האב במזונות ילדיו אחר גיל שש, חיוב המיוסד על דיני צדקה, אז היקף החיוב הינו רחב יותר, ונקבע על פי הכלל האמור בדיני צדקה, די מחסורו של הילד. וממילא ברור הוא שכאשר האב אמיד וניתן להשית עליו חיוב מזונות מדין צדקה הרי שגם חיובו במזונות ילדיו עד גיל שש הינו רחב יותר מהחיוב לגיל זה מעיקר הדין.

והאמת תורה דרכה שכך העלו מרנן חברי בית הדין הרבני הגדול (פד"ר ב עמ' 3) הרבנים הגריא"ה הרצוג, הגר"ע הדאיה והגרי"ש אלישיב זצ"ל, וזה לשונם:

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

אולם כל זה הוא כשאנו באים לדון על חיובו של האב במה שהוא מחויב מצד הדין, אבל יש חיוב נוסף על אב, וזה במקרה והוא אמיד, הלכה פסוקה היא באה"ע סי' פ"ב ס"ז מוציאים ממנו הראוי לה בעל כרחו וזנין אותה והיא אצל אמה וזה מדין צדקה. ואז ודאי שיש לחייב את האב אם הוא אמיד לשלם עבור הבת בכדי שתימצא במחיצתה ובטיפוליה של אם, גם אם זה יעלה לו יותר ממה שמוסד לוקח. כי קנה – המדה של חיוב צדקה היא די מחסורו אשר יחסר לו אפילו סוס לרכוב עליו ועבד לרוץ לפניו כתובות דף ס"ז (עיי' יו"ד סי' רנ בביאור הגר"א סק"ג ובסי' רנא סק"ז) ותינוקת פעוטה – כהמקרה אשר לפנינו – להימצא על יד אמה אין ספק שזה בכלל מחסורה אשר יחסר לה.

ועיי' גם בדברי הגר"מ אליהו זצ"ל בשבתו בבית הדין הרבני הגדול (פד"ר ט עמ' 251-264) שגם הוא העלה שהבת מקבלת את צרכיה בהתחשב במעמדו הכלכלי של אביה:

לאשתו – חייב לפי כבודה וכבודו, עולה עמו ואינה יורדת עמו [...] לבת – נותן לה לפי מה שהיא צריכה (אבל מתחשבים עם עונו ועושרו, ולא נותנים לה לפי עושר משפחתו או לפי פזרנותו ולא לפי כבודה של הבת או משפחת האם).

ושם הביא גם את דברי הגר"צ עוזיאל זצ"ל (שערי עוזיאל ח"ב עמוד רסב) שדן במזונות היתומה ופירש את הגדרת 'דבר המספיק לה', הגדרה שעל פיה זנים את הבת היתומה מנכסי העיזבון שהותיר אביה אחר מותו, כדלקמן:

מכאן אנו למדין דמ"ש הרמב"ם דבר המספיק לה לבד, אין זה שנותנים לה לחם צר ומים לחץ במדה מספקת לחיותה, אלא דבר המספיק לה לפי מדת נכסי אביה, ולא מותרות כמו שנותנים לאלמנה גם עבדים ושפחות. ולפ"ז דברי רש"י ושלטי גיבורים שם דכתבו לפי הכבוד, היינו לפי הכבוד במדת הנכסים.

ולשיטתו הגדרת דבר המספיק לה הינה מתאמת עם הגדרת הראוי לה, היינו שאין הבת ניזונית כעניי שבישראל על פי הצרכים ההכרחיים ביותר אלא על אביה או על עזבון אביה להמשיך ולספק לה את צרכיה כפי שהורגלה אליהם, אלא שלמרות זאת אין חובה לספק לה גם מותרות אלא רק את צרכיה לפי כבודו. היינו על האב להעניק לבתו את צרכיה באיכות בה הוא הרגיל אותה, אך אינו חייב להעניק לה כמות שהינה בגדר מותרות.

והנה הדברים עולים בקנה אחד עם דברי מו"ז בשו"ת עמק יהושע (חלק ב אה"ע סימן י"ט אות ג) שהסביר את הסכמת מועצת הרבנים בראב"ט לבטל את תקנת רבותינו המגורשים בדין מזונות הבנים, והתקינו לחייב את האב במזונות בניו על פי אחת מג' דרגות, ראה שם את דבריו, ונימוקו עמו:

על שאלתו השנית לאמר למה הטיבו לבנים לתת להם בשר ומיני מתיקה ומר"ן לא גזר כ"א לחם ולפתן, לזאת אשיב ואומר הן אמת שהאב אינו חייב לזונן כפי כבודו רק כפי הצריך להם ראה מ"ש מר"ן מלכא באה"ע"ז סי' ע"ג ס"ו ע"ש והוא הדין למזונות וכמ"ש הבי"ש וחלקת מחוקק שם בסי' ע"א סק"א ע"ש, אך אמנה פשוט וברור כי מזונות הבנים אינם בגזירה שוה כעניי כעשיר כל העם מקצה, רק כל אחד חובתו לזון אותם כפי צרכם בפת ולפתן כפי הדרגתו וכפי שהיה נהוג לזונן לפני שיגרש את אמן והפת ולפתן גופייהו יש בהן סוגים רבים, זאת אומרת שהעשיר נתון יתן להם פת נקי ובר, ותבשיל עם ירקות ובשר, ופירות לקינוח סעודה, רק אין חובתו לתת להם כפי כבודו ועשירו במדת תשלומי כפל ב' תבשילין ושני מינין לקינוח סעודה, כחובתו כלפי אשתו הכבודה, וכן הבינוני נתון להם כפי צורכם פת ולפתן כפי

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

הדרגתו, זאת אומרת פת לחם נקי ובינוני ותבשיל אחד עם ירקות ופירות לקינוח סעודה, וכן הדל נותן להם מזונות דלים כפי הדרגתו. ובהצעה זו עיני קדשו תחזינה מישרים שצדקו היטב רבני המועצה י"ץ כאומרם שם דף ל' וזל"ה ולשומת הבנים אשר חיובם רק כפי הצריך להם תהיינה רק ג' הדרגות בינוני עשיר ודל ע"ש ותיבות רק כפי הצריך להם שכתבנו בולטות ומורות צדק שאינו חייב לזונם כפי כבודם רק כפי הצורך להם אך פשו"ב שכל אחד חובתו לזונם כפי הדרגתו וכפי שהיה נהוג לזונן וכמש"ל ולזה עשינו ג' הדרגות דוקא עשיר בינוני דל לא כן בשומת מזונות הנשים שחייב לזונן כפי כבודן עשינו ה' הדרגות הל"ה עשיר גדול עשיר סתם בינוני נמוך ודל ראה שם ומשם בארה.

נמצא כי גם חברי מועצת הרבנות הראשית של מרוקו עמדו והסכימו כי מזונות הבנים ייגזרו ממעמדו של האב וממה שהאב הרגיל אותם, וכפי שהסבירו בעניינם גם הראשל"צ הגר"ב"צ עוזיאל זצ"ל, הראשל"צ הגר"מ אליהו זצ"ל וחברי בית הדין הרבני הגדול שהבאנו לעיל. וראיתי (תיק מס' 832329/4) מי שיצא להשיג על דברי מו"ר זקני שליט"א שכתב שדבריו נסתרים מדברי הפוסקים שכתבו שהאב אינו חייב במזונות ילדיו אלא כעני שבישראל, ולא שת ליבו לכל אשר הראנו לעיל, ובפרט שדברי הרב חנינא וחיסדא איירי רק באב הזן את ילדיו מכוח חיובו עד גיל שש ולא מדיני צדקה, כמו גם לדברי חברי בית הדין הרבני הגדול, וכנראה אף לא לדברי הפד"ר מפי הגר"מ אליהו זצ"ל אשר דבריהם כולם עולים בקנה אחד שכאשר באים אנו מדין חיוב צדקה הרי שהאב מחויב לדאוג לצורכי הילדים ולהעניק להם כדי מחסורם אשר הרגילים בו, אך זאת אך בנוגע לאיכות הצרכים אשר הם נזקקים להם ולא בנוגע לדברים אשר אינם כלולים בצרכיהם אלא חשובים כמותרות.

ונאמנים עלינו דברי הגאון ר' שמואל ורנר בשו"ת משפטי שמואל (מהדו"ת סי' י אות ג) שהעלה:

שלמעשה נוהגים בתי הדין לחייב את האב במזונות בניו לפי רמת חיי האב ולא מקציבים לכולם שיעור אחיד, ולא מודדים בחדא מחתא, אלא העשיר לפי עשרו והעני לפי עניו, וכו'.

וגם הוא שם ביאר דין זה על יסוד דיני הצדקה ולפיהם חייב האב לספק לבנו די מחסורו אשר יחסר לו. וע"ש שהביא את השגת הגר"ש קרליץ שחיובו כדי מחסורו מוטל אך על גבאי הצדקה ולא על היחידים, וע"ש שהשיב על דבריו.

ועיין גם בדברי הגר"ן גורטלר שליט"א (ביכורי ג'שן ח"א סימן יא) שכתב שדעת רוב הראשונים אינה כדעת הרמב"ם ומר"ן השו"ע, ולדעתם מזונות הילדים נקבעים על פי עושרו של הבעל. ועיין שם בהסכמת הגר"ח"ג צימבליסט שכתב שדברי הראשונים שהביא הגר"ן גורטלר מתייחסים אך למזונות הבנות לאחר מותו, שהן ניזונות מתנאי ב"ד, ואינו נוגע למזונות הילדים בחייו. וכן כתב גם מו"ר הגר"ש ישראל זצ"ל (פד"ר ט עמ' 263):

דברי תוס', הג"א ומרדכי שלפיהם מזון הבנות לאחר מיתת אביהן הוא לפי עשרו וכבודו של האב, בניגוד לדעת הרמב"ם וכפי שפסק בשו"ע כמותו כסי' קי"ב ע"פ הירושלמי, אינם נוגעים לחיוב מזונות הילדים בחיי האב. החיוב לאחר מותו מנכסי האב הוא מתנאי כתובה, ואילו החיוב בחיים שהוא בין לבנים בין לבנות מקורו בתקנות אושא ואין שייכות וקשר בין שתי התקנות זהו דבר המובן מאליו, וכן יש לראות מביאור הגר"א כסי' קי"ב סקט"ו שציין שם מקור ההלכה בירושלמי, שנראה שם שמשווה חיוב לזון הבנות מתנאי הכתובה – להתחייבות הבעל שקיבל עליו לזון את בת אשתו

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

והעיר ע"ז שהוא בניגוד למה שנראה בגמרא דילן, ושמרדכי והג"א פסקו כש"ס דילן, אבל לא העיר כלום על האמור בסי' ע"ג בחיוב האב לזון ילדיו.

אך ראה שם שהוסיף שמדיני צדקה יש לחייבו למעלה מן התקנה, וזו לשונו:

אכן חיוב נוסף יש על האב לזון את הבנים מדין צדקה, והוא כמבואר בסימן ע"ב: [...] אם היה אמיד שיש לו ממון הראוי ליתן צדקה המספקת להם מוציאים ממנו בעל כורחו משום צדקה, וזנים אותם עד שיגדלו. פשוט הוא שבאמיד, חיוב זה משום צדקה שהוא ככל האמור בדיני צדקה (יו"ד סי' רנ): "כמה נותנים לעני? די מחסורו אשר יחסר לו." בזה צריך לזון לפי הרגל הבן, שזה בגדר אשר יחסר לו. וגם בפחות מבן שש האב חייב בזה נוסף על חיובו מכוח התקנה וכנ"ל.

ב. מזונות אישה

בנידון זה כבר בארו לנו רבותינו, ועיין גם בשו"ע (אבן העזר עג סעיף ד), שמזונות האישה נגזרים לחלוטין ממעמדו הכלכלי של הבעל, והאישה עולה עמו ואינה יורדת.

והגם שבנידון שבפנינו ב"כ הבעל טוען שהאישה אינה זכאית למזונותיה, אין בידנו לקבל את טענתו זו כבר בשלב זה, שכן טרם הוכחה בפנינו עילה כלשהי השוללת מהאישה את כתובתה, ועד שתוכח עילה שכזו, אם תוכח, הרי שעל הבעל לזון את אשתו כפי ההלכה והדין.

מכל האמור עולה:

א. בהתאם לכל החומר שהוצג בפנינו, ובהתאם לרמת החיים שאליה הורגלו ילדי הצדדים במזונותיהם ושאר צרכיהם ההכרחיים כביגוד וכו' בית הדין מחייב את האב במזונות ילדיו בסך 1,500 ש"ח למזונות כל אחד מהילדים, ובסה"כ 4,500 ש"ח לחדש.

ב. בנוסף לאמור בית הדין מחייב את הבעל בתשלום אחזקת הבית (ארנונה, חשמל, גז, מים, ועד בית וטלפונים) וזאת בסך 2,000 ש"ח לאישה וילדים.

ג. בנוגע להוצאות החינוך והרפואה של הילדים (כולל קייטנות, חוגים ושיעורים פרטיים) יישא האב במלוא הוצאות החינוך והרפואה וזאת אך לאחר שתקבל המלצה מגורם מקצועי על הצורך בהוצאות אלה, לאחר שהאם תציג קבלות על הוצאותיה, ולאחר שתמצה את מלוא ההנחות והזכויות המגיעות לה וילדים.

ד. כמו כן כאמור לעיל, בשלב זה, וכל עוד לא הוכח שהאם אינה זכאית למזונותיה, מחייב בית הדין את הבעל במזונות האישה. מזונות אישה נקבעים לפי כבודו של הבעל, ועל פי רמת החיים שבה חיו הצדדים. בנידון שבפנינו האישה טוענת כי הוצאותיה הינן כדלקמן:

הוצאות רכב: הוצאות דלק 2,000 ש"ח, ביטוחים וטיפולים 1000 ש"ח, החזר הלוואה לרכישת מכונית 3,300 ש"ח, ביגוד והנעלה לאישה 7000 ש"ח, טיפוח אישי 1050 ש"ח, פסיכולוגית 350 ש"ח, חדר כושר 300 ש"ח.

הבעל טוען כי האישה אינה זקוקה למטפלת, והוצאות של 3,300 ש"ח לתשלום רכב, 2,000 ש"ח לדלק, 7,000 ש"ח לביגוד והנעלה של האישה ו-5,000 ש"ח לקניות פזרניות, כלשונו, הינן בגדר מותרות ואין להעמיסן על הבעל.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

בית הדין מקבל את טענות הבעל כי הוצאות הרכב, הטיפוח האישי, הביגוד וההנעלה הינן מופרזות, ובית הדין מעמיד את סך הוצאותיה של האישה על סך של 7,000 ש"ח. הוצאות אלה יכללו בתוכם את הוצאות מזונותיה, הרכב, ויתר הוצאותיה האישיות.

יהודה יאיר בן מנחם

לאור האמור בית הדין פוסק:

- א. האב חייב לשלם לידי האם עבור מזונות שלושת הילדים 4,500 ש"ח לחודש.
- ב. בנוגע להוצאות החינוך והרפואה של הילדים (כולל קייטנות, חוגים ושיעורים פרטיים) יישא האב במלוא הוצאות החינוך והרפואה, וזאת אך לאחר שתקבל המלצה מגורם מקצועי על הצורך בהוצאות אלה, לאחר שהאם תציג קבלות על הוצאותיה, ולאחר שתמצה את מלוא ההנחות והזכויות המגיעות לה ולילדים.
- ג. הבעל חייב במזונות האישה בסך של 7,000 ש"ח. הוצאות אלה יכללו את הוצאות מזונותיה, הרכב ויתר הוצאותיה האישיות.
- ד. מעבר לאמור, בית הדין מחייב את הבעל בתשלום אחזקת הבית (ארנונה, חשמל, גז, מים, ועד בית וטלפונים) בסך של 2,000 ש"ח לאישה ולילדים.
- ה. חיוב זה הינו זמני ובית הדין עשוי להגדיל או להעלות את החיוב רטרואקטיבית ואף לבטלו כליל, הכול בהתאם לתוצאות הדיונים בתיק.
- ו. לאור האמור, והיות שהבעל לא העמיד ערב כפי החלטת בית הדין מיום כ"ח באלול תשע"ז (19.9.17), הרי שבשלב זה ועד למילוי החלטת בית הדין הנ"ל עיכוב היציאה ייוותר בתוקפו.
- ז. בית הדין קורא לב"כ הצדדים לנהל משא ומתן ולהגיע להסכם כולל, ואם לא יגיעו להסכם תוך 45 יום הרי שלבקשת אחד הצדדים יקבע מועד לדיון.

ניתן ביום כ"ט בתשרי תשע"ח (19.10.2017).

הרב יהודה יאיר בן מנחם

הרב אפרים כהן

הרב אחיעזר עמרני – אב"ד